

Aanbidt u in uw kerk?

Pastor Ricky Kurth

Toen een Christelijke dame ons deze vraag vele jaren geleden stelde, wisten we dat ze eigenlijk vroeg of onze kerkdienst werd gekenmerkt door het soort emotionaliteit dat in zoveel kerken voorkomt. Haar vraag zette mij ertoe aan om een studie te doen naar het woord aanbedding in de Schrift, in een poging om een Bijbelse definitie te formuleren van wat echte aanbedding van de Almachtige God inhoudt.

Een aanbeddend leven

Onze studie begint met Gods bevel aan Abraham om zijn enige zoon te offeren, zie Gen. 22:1-4, en Abrahams aankondiging dat hij van plan was om God te “aanbidden” door dit te doen, zie Gen. 22:5:

*“Gen.22:1-5: 1 En het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht; en Hij zeide tot hem: Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik!2 En Hij zeide: Neem nu uw zoon, uw enige, dien gij liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer, op één van de bergen, dien Ik u zeggen zal.3 Toen stond Abraham des morgens vroeg op, en zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn jongeren met zich, en Izak zijn zoon; en hij kloofde hout tot het brandoffer, en maakte zich op, en ging naar de plaats, die God hem gezegd had.4 Aan den derden dag, toen hief Abraham zijn ogen op, en zag die plaats van verre.5 En Abraham zeide tot zijn jongeren: Blijft gij hier met den ezel, en ik en de jongen zullen heengaan tot daar; als wij **aangeboden** zullen hebben, dan zullen wij tot u wederkeren.*

De wet van “eerste verwijzing” suggereert dat het eerste gebruik van het woord aanbidden in de Bijbel het definieert als een bereidheid om God te gehoorzamen, ongeacht hoe iemands geloof op de proef wordt gesteld, een goede algemene definitie, zelfs vandaag de dag. En aangezien Abraham aangaf dat “de jongen” ook zou gaan aanbidden, suggereert de bereidheid van Izak om zijn leven op te geven op bevel van zijn vader (als jongeman had Izak zijn bejaarde vader gemakkelijk kunnen overheersen of voorbij kunnen rennen) dat wanneer we bereidwillig ons leven aanbieden als levende offers op bevel van onze Vader, zie Rom. 12:1, dit ook een daad van aanbedding is. We vinden bevestiging hiervan wanneer de Heer het aanbidden van God gelijkstelt aan het dienen van God in Mattheüs 4:10:

“Rom. 12:1: Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst.

“Matth. 4:10: Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.

Jaren later, toen Abraham zijn dienaar naar zijn vaderland stuurde om een bruid voor Izak te vinden, zie Gen. 24:1-11, bad zijn trouwe dienaar om Gods hulp (verzen 12-14). Toen hij die ontving (verzen 15-25), “aanbad hij de Heer” door Hem te danken (verzen 26-27), wat suggereert dat elke keer dat we buigen om God te danken voor verhoorde gebeden, wij Hem ook aanbidden.

“Gen. 24:1-27: 1 Abraham nu was oud en wel bedaagd; en de Heere had Abraham in alles gezegend.2 Zo sprak Abraham tot zijn knecht, den oudste van zijn huis, regerende over alles, wat hij had: Leg toch uw hand onder mijn heup,3 Opdat ik u doe zweren bij den Heere, den God des hemels, en den God der aarde, dat gij voor mijn zoon geen vrouw nemen zult van de dochteren der Kanaanieten, in het midden van welke ik woon;4 Maar dat gij naar mijn land, en naar mijn maagschap trekken, en voor mijn zoon Izak een vrouw nemen zult.5 En die knecht zeide tot hem: Misschien zal die vrouw mij niet willen volgen in dit land; zal ik dan uw zoon moeten wederbrengen in het land, waar gij uitgetogen zijt?6 En Abraham zeide tot hem: Wacht u, dat gij mijn zoon niet weder daarheen brengt!7 De Heere, de God des hemels,

Die mij uit mijns vaders huis en uit het land mijner maagschap genomen heeft, en Die tot mij gesproken heeft, en Die mij gezworen heeft, zeggende: Aan uw zaad zal Ik dit land geven! Die Zelf zal Zijn Engel voor uw aangezicht zenden, dat gij voor mijn zoon van daar een vrouw neemt.8 Maar indien de vrouw u niet volgen wil, zo zult gij rein zijn van dezen mijn eed; alleenlijk breng mijn zoon daar niet weder heen.9 Toen legde de knecht zijn hand onder de heup van Abraham, zijn heer, en hij zwoer hem over deze zaak.10 En die knecht nam tien kemelen van zijns heren kemelen, en toog heen; en al het goed zijns heren was in zijn hand; en hij maakte zich op, en toog heen naar Mesopotamie, naar de stad van Nahor.11 En hij deed de kemelen nederknielen buiten de stad, bij een waterput, des avondtijds, ten tijde, als de putsters uitkwamen.12 En hij zeide: Heere! God van mijn heer Abraham! doe haar mij toch heden ontmoeten, en doe weldadigheid bij Abraham, mijn heer.13 Zie, ik sta bij de waterfontein, en de dochteren der mannen dezer stad zijn uitgaande om water te putten;14 Zo geschiede, dat die jonge dochter, tot welke ik zal zeggen: Neig toch uw kruik, dat ik drinke; en zij zal zeggen: Drink, en ik zal ook uw kemelen drenken; diezelve zij, die Gij Uw knecht Izak toegewezen hebt, en dat ik daaraan bekenne, dat Gij weldadigheid bij mijn heer gedaan hebt.15 En het geschiedde, eer hij geeindigd had te spreken, ziet, zo kwam Rebekka uit, welke aan Bethuel geboren was, de zoon van Milka, de huisvrouw van Nahor, de broeder van Abraham; en zij had haar kruik op haar schouder.16 En die jonge dochter was zeer schoon van aangezicht, een maagd, en geen man had haar bekend; en zij ging af naar de fontein, en vulde haar kruik, en ging op.17 Toen liep die knecht haar tegemoet, en hij zeide: Laat mij toch een weinig waters uit uw kruik drinken.18 En zij zeide: Drink, mijn heer! en zij haastte zich en liet haar kruik neder op haar hand, en gaf hem te drinken.19 Als zij nu voleindigd had van hem drinken te geven, zeide zij: Ik zal ook voor uw kemelen putten, totdat zij voleindigd hebben te drinken.20 En zij haastte zich, en goot haar kruik uit in de drinkbak, en liep weder naar den put om te putten, en zij putte voor al zijn kemelen.21 En de man ontzette zich over haar, stilzwijgende, om te merken, of de Heere zijn weg voorspoedig gemaakt had, of niet.22 En het geschiedde, als de kemelen voleindigd hadden te drinken, dat die man een gouden voorhoofdsiersel nam, welks gewicht was een halve sikkkel, en twee armringen aan haar handen, welker gewicht was tien sikkelen gouds.23 Want hij had gezegd: Wiens dochter zijt gij? geef het mij toch te kennen; is er ook ten huize uws vaders plaats voor ons, om te vernachten?24 En zij had tot hem gezegd: Ik ben de dochter van Bethuel, den zoon van Milka, die zij Nahor gebaard heeft.25 Voorts had zij tot hem gezegd: Ook is er stro en veel voeders bij ons, ook plaats om te vernachten.26 Toen neigde die man zijn hoofd, en aanbad den Heere;27 En hij zeide: Geloofd zij de Heere, de God van mijn heer Abraham, Die Zijn weldadigheid en waarheid niet nagelaten heeft van mijn heer; aangaande mij, de Heere heeft mij op dezen weg geleid, ten huize van mijns heren broederen.

Vele jaren later, boog het volk van Israël “hun hoofden, en aanbaden” (Ex. 4:31) toen ze erkenden dat God Zijn belofte nakwam om hen te bezoeken en te verlossen van de Egyptische slavernij, zie Gen. 15:13-16:

“13 Toen zeide Hij tot Abram: Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken vierhonderd jaren.14 Doch Ik zal het volk ook rechten, hetwelk zij zullen dienen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have.15 En gij zult tot uw vaderen gaan met vrede; gij zult in goeden ouderdom begraven worden.16 En het vierde geslacht zal herwaarts wederkeren; want de ongerechtigheid der Amoriëten is tot nog toe niet volkomen.

Dit leidt ons tot het geloof dat het een vorm van aanbidding is wanneer we God vandaag de dag erkennen en danken wanneer Hij beloften nakomt die Hij ons heeft gedaan, zoals die in Romeinen 8:28:

“Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen.

Vervolgens noemt de Bijbel het “aanbidding” toen het volk van Israël “de eerstelingen van het land” aan God bracht, zie Deut. 26:10:

“En nu, zie, ik heb gebracht de eerstelingen van de vrucht dezes lands, dat Gij, Heere, mij gegeven hebt! Dan zult gij ze nederzetten voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, en zult u buigen voor het aangezicht des Heeren, uws Gods;

De King James Bible is duidelijker:

*“Deut. 26:10: And now, behold, I have brought the firstfruits of the land, which thou, O LORD, hast given me. And thou shalt set it before the LORD thy God, and **worship** (= aanbidden) before the LORD thy God:*

Daarom geloven wij dat God het als aanbidding beschouwt wanneer wij God op de eerste plaats in ons leven zetten. We herinneren ons nog goed de dag dat we één van de mannen in onze kerk vroegen om ons te helpen met wat werk aan het gebouw. Deze trouwe man somde alle dingen op die hij die week moest doen, hield toen even stil en zei eenvoudigweg: “Maar de Heer komt eerst.” Wij geloven dat hij God die dag aanbad, toen hij Hem de eerstelingen van zijn tijd en moeite gaf.

Als we bij Richteren 7 komen, “aanbad” Gideon God voor de verzekering die Hij hem gaf dat zijn kleine groep van 300 de Midianieten zou verslaan, zie Richt. 7:9-14:

“9 En het geschiedde in denzelfen nacht, dat de Heere tot hem zeide: Sta op, ga henen af in het leger, want Ik heb het in uw hand gegeven.10 Vreest gij dan nog af te gaan, zo ga af, gij, en Pura, uw jongen, naar het leger.11 En gij zult horen, wat zij zullen spreken, en daarna zullen uw handen gesterkt worden, dat gij aftrekken zult in het leger. Toen ging hij af, met Pura, zijn jongen, tot het uiterste der schildwachten, die in het leger waren.12 En de Midianieten, en Amalekieten, en al de kinderen van het oosten, lagen in het dal, gelijk sprinkhanen in menigte, en hun kemelen waren ontelbaar, gelijk het zand, dat aan den oever der zee is, in menigte.13 Toen nu Gideon aankwam, ziet, zo was er een man, die zijn metgezel een droom vertelde, en zeide: Zie, ik heb een droom gedroomd, en zie, een geroost gerstebrood wentelde zich in het leger der Midianieten, en het kwam tot aan de tent, en sloeg haar, dat zij viel, en keerde haar om, het onderste boven, dat de tent er lag.14 En zijn metgezel antwoordde, en zeide: Dit is niet anders, dan het zwaard van Gideon, den zoon van Joas, den Israelietischen man; God heeft de Midianieten en dit ganse leger in zijn hand gegeven.

Op dezelfde manier, als we God vandaag danken voor alle verzekeringen die we in Gods Woord vinden, geloven we dat God opgetogen is met dit soort aanbidding.

Als we dan de patriarch Job beschouwen, dan is het adembenemend om te zien hoe hij “ter aarde viel en aanbad” nadat hij al zijn kinderen en bezittingen had verloren, zie Job 1:20:

“Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde, en boog zich neder; (SV).

*“Then Job arose, and rent his mantle, and shaved his head, and fell down upon the ground, and **worshipped**, (= aanbad) (KJV).*

Hier zien we aanbidding gekarakteriseerd als een vastberaden besluit om iemands geestelijke “integriteit” te behouden, zie Job 2:9, in het aangezicht van zelfs de meest afschuwelijke beproevingen van het leven.

“Job 2:9: Toen zeide zijn huisvrouw tot hem: Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf.

Voeg hieraan toe hoe er ook gezegd wordt dat David God “aanbad” na zijn hartverscheurende verlies, zie 2 Sam. 12:18-20. De aanbidding van God in tijden als deze is een krachtig getuigenis voor de verlorenen dat wij iets hebben wat zij niet bezitten.

*“2 Sam. 12:18-20: 18 En het geschiedde op den zevenden dag, dat het kind stierf; en Davids knechten vreesden hem aan te zeggen, dat het kind dood was, want zij zeiden: Ziet, als het kind nog levend was, spraken wij tot hem, maar hij hoorde naar onze stem niet, hoe zullen wij dan tot hem zeggen: Het kind is dood? Want het mocht kwaad doen.19 Maar David zag, dat zijn knechten mompelden; zo merkte David, dat het kind dood was. Dies zeide David tot zijn knechten: Is het kind dood? En zij zeiden: Het is dood.20 Toen stond David op van de aarde, en wies en zalfde zich, en veranderde zijn kleding, en ging in het huis des Heeren, **en bad aan**; daarna kwam hij in zijn huis, en eiste brood; en zij zetten hem brood voor, en hij at.*

Financieel bijdragen aan het werk van de Heer wordt waarschijnlijk niet vaak gezien als aanbidding, maar er wordt gezegd dat de aanbidding van de wijzen het aanbieden van hun geschenken aan de Heer omvatte, zie Mattheüs 2:11, wat suggereert dat geven aan het werk van de Heer een voorbeeld is van aanbidding die past bij een Koning.

“Matth. 2:11: En in het huis gekomen zijnde, vonden zij het Kindeken met Maria, Zijn moeder, en nedervallende hebben zij Hetzelve aanbeden; en hun schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud en wierook, en mirre.

We hebben niet altijd zin om God te aanbidden als een geliefde ziek is, en Hij ons niet dezelfde “genade” verleent die Hij aan Paulus en Epafroditus schonk, zie Fil. 2:25-27:

“25 Maar ik heb nodig geacht tot u te zenden Epafroditus, mijn broeder, en medearbeider en medestrijder, en uw afgezondene, en bedienaar mijner nooddrift;26 Dewijl hij zeer begerig was naar u allen, en zeer beangst was, omdat gij gehoord hadt, dat hij krank was.27 En hij is ook krank geweest tot nabij den dood; maar God heeft Zich zijner ontfermd; en niet alleen zijner, maar ook mijner, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben.

Maar toen de Heer de Kananese vrouw weigerde genade te verlenen, “aanbad” ze Hem toch, zie Matth. 15:21-25, en haar geloof en haar begrip van waarom Hij weigerde haar te helpen, raakten Zijn hart, zie de verzen 26-28.

“Matth. 15:21-28: 21 En Jezus van daar gaande, vertrok naar de delen van Tyrus en Sidon.22 En ziet, een Kananese vrouw, uit die landpalen komende, riep tot Hem, zeggende: Heere! Gij Zone Davids, ontferm U mijner! mijn dochter is deerlijk van den duivel bezeten.23 Doch Hij antwoordde haar niet een woord. En Zijn discipelen, tot Hem komende, baden Hem, zeggende: Laat haar van U; want zij roept ons na.24 Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels.25 En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij!26 Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en den hondkens voor te werpen.27 En zij zeide: Ja, Heere! doch de hondkens eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren.28 Toen antwoordde Jezus, en zeide tot haar: O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.

Gods hart wordt zeker nog steeds geraakt als we Hem in zulke moeilijke tijden kunnen aanbidden, in het besef dat wanneer Hij nalaat zulke hulp te verlenen, het is zodat wij “eerder” leren ons te verheugen in Zijn almachtige genade, en de volmaking van Zijn kracht in onze zwakheid, zie 2 Kor. 12:9:

“En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.

Als uw hart verlangt om de Heer te aanbidden, maar u vindt het moeilijk, bedenk dan dat aanbidding altijd veel gemakkelijker gaat als u zich op de plaats bevindt die God heeft "aangesteld", net zoals de discipelen lang geleden deden, zie Matth. 28:16-17:

"16 En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea, naar den berg, waar Jezus hen bescheiden had. 17 En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden.

Natuurlijk heeft God in deze bedeling "bescheiden" dat wij "verdrukkingen" lijden voor de zaak van Christus, zie I Thess. 3:3, maar er is misschien geen moment waarop onze aanbidding God meer behaagt dan wanneer we Hem aanbidden in het aangezicht van zulke verdrukking.

"Opdat niemand bewogen worde in deze verdrukkingen; want gij weet zelve, dat wij hiertoe gesteld zijn.

Een eerbiedige kerkdienst

Hoewel we naar verschillende manieren hebben gekeken om de Heer te aanbidden, begonnen we met de vraag te beantwoorden of de kerkdienst in een genadekerk wordt gekenmerkt door aanbidding, en het antwoord hierop is een volmondig ja! Om te beginnen, toen er werd gezegd dat Jozua de Heer aanbad, vroeg hij: *"Wat spreekt mijn Heere tot Zijn knecht?"* Zie Jozua 5:14b. Deze eerbiedige houding van het zoeken naar de woorden van God is dezelfde mentaliteit die we elke keer laten zien als we samenkomen in een genadekerk om Gods Woord te horen onderwijzen, want alleen als het Woord recht wordt gesneden, zie 2 Tim. 2:15 **in de Statenvertaling**, horen we de woorden van de Heer tot zijn dienaren van vandaag de dag.

*"2 Tim. 2:15: Benaarstig u, om uzelve Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, **die het Woord der waarheid recht snijdt.***

En herinner u ook hoe de Heer over de Farizeeën zei, zie Mattheüs 15:9?

*"Doch tevergeefs **eren** (= aanbidden) zij Mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn.*

Nou, als het onderwijzen van de geboden van mensen ijdele aanbidding is, dan moet het onderwijzen van de geboden van God als ware aanbidding worden beschouwd! En alleen genadekerken benadrukken de geboden van God die ons door Paulus zijn gegeven, zie 1 Korinthiërs 14:37 en 1 Thessalonicenzen 4:2:

"1 Kor. 14:37: Indien iemand meent een profeet te zijn, of geestelijke, die erkenne, dat, hetgeen ik u schrijf, des Heeren geboden zijn.

"1 Thess. 4:2: Want gij weet, wat bevelen wij u gegeven hebben door den Heere Jezus.

Dit betekent natuurlijk niet dat we de wet en de profeten weggooien, want zelfs Paulus zelf beweerde dat zijn "aanbidding", zie Hand. 24:14:

*"Maar dit beken ik u, dat ik naar dien weg, welken zij sekte noemen, den God der vaderen alzo diene, **gelovende alles, wat in de wet en in de profeten geschreven is;***

Hier zien we dat we God aanbidden als we naar de kerk gaan en gewoon Zijn Woord geloven, Zijn hele Woord. Natuurlijk is het alleen wanneer we dispensationele verschillen en veranderingen herkennen dat we "God in de geest aanbidden", zie Filippenzen 3:3:

*“Want wij zijn de besnijding, wij, **die God in den Geest dienen**, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen.*

En dus als anderen je het gevoel hebben gegeven dat je niet aanbidt in je genadekerk, vertrouwen we erop dat deze gedachten uit Gods Woord je hebben geholpen om te zien dat je, als een genadegelovige, God aanbidt op manieren die Hem veel meer behagen dan degenen die diensten bijwonen die worden gekenmerkt door louter oppervlakkige emotionaliteit. We zijn er zeker van dat als Jeremia een aantal van deze kerken zou bezoeken, hij een bord boven de deur zou plaatsen met de tekst: "Hoort het woord van de Heer, allen die door deze poorten binnengaan om te aanbidden" zie Jer. 7:2:

“Sta in de poort van des Heeren huis, en roep aldaar dit woord uit, en zeg: Hoort des Heeren woord, o gans Juda! gij, die door deze poorten ingaat, om den Heere aan te bidden.

Het woord van de Heer horen is de hoogste vorm van aanbidding, want wanneer we herkennen wie het is die tot ons spreekt door de Schrift, zien we dat dit ook een vorm van aanbidding is, vergelijk met Johannes 9:35-38:

“35 Jezus hoorde, dat zij hem uitgeworpen hadden, en hem vindende, zeide Hij tot hem: Geloofst gij in den Zoon van God?36 Hij antwoordde en zeide: Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem moge geloven?37 En Jezus zeide tot Hem: En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelve is het.38 En hij zeide: Ik geloof, Heere! En hij aanbad Hem.

Een aanbiddende toekomst

Ten slotte, als we onze laatste adem uitblazen en Zijn aanwezigheid binnengaan, kunnen we ernaar uitkijken om de Heer op een heel unieke manier te aanbidden. Denk er eens aan hoe het volk Israël de Heer “aanbad” nadat ze zagen hoe Hij hun offer aanvaardde, zie 2 Kron. 7:1-3:

“1 Als nu Salomo voleind had te bidden, zo daalde het vuur van den hemel, en verteerde het brandoffer en de slachtofferen; en de heerlijkheid des Heeren vervulde het huis.2 En de priesters konden niet ingaan in het huis des Heeren; want de heerlijkheid des Heeren had het huis des Heeren vervuld.3 En als al de kinderen Israëls dat vuur zagen afdalen, en de heerlijkheid des Heeren over het huis, zo bukten zij met hun aangezichten ter aarde op den vloer, en aanbaden en loofden den Heere, dat Hij goedig is, dat Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid.

Denk dan eens aan wat een sensatie het zal zijn als we op een dag voor de Rechterstoel van Christus staan en Hem elk offer zien aanvaarden dat we ooit voor Hem hebben gebracht, en ons dienovereenkomstig belonen. Het zal onze hoogste eer en diepste voorrecht zijn om Hem op die dag te aanbidden.

Tot slot zouden we nalatig zijn in deze korte studie van Bijbelse aanbidding als we uw aandacht niet zouden vestigen op Jesaja 66:23-24, waar we lezen dat ze in het koninkrijk der hemelen op aarde God zullen “aanbidden” door regelmatig uit te gaan, zoals God zegt, om “te kijken naar de lijken van de mannen die tegen Mij overtreden hebben”.

“Jes. 66:23-24: 23 En het zal geschieden, dat van de ene nieuwe maan tot de andere, en van den enen sabbat tot den anderen, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de Heere.24 En zij zullen henen uitgaan, en zij zullen de dode lichamen der lieden zien, die tegen Mij overtreden hebben; want hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitgeblust worden, en zij zullen allen vlees een afgrijzing wezen.

De profeet spreekt hier over zielen in de hel, waar *“hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitgeblust worden”*. Op dit moment breekt ons hart natuurlijk bij de gedachte aan vrienden en geliefden die eeuwige kwelling ondergaan. Maar als we eenmaal de eeuwige staat bereiken, zal onze geest zo veel op de Zijne lijken dat we Hem zullen aanbidden door te erkennen dat zelfs dit strengste van al Zijn oordelen *“waar”* en zelfs *“rechtvaardig”* is, zie Ps. 19:9; Openb. 16:7; 19:2. Wat een zware last moet dit op ons hart leggen om deze dierbaren nu te bereiken met het wonderbaarlijke evangelie van de wonderbaarlijke genade van God.

“Psalm 19:9: De vreze des Heeren is rein, bestaande tot in eeuwigheid, de rechten des Heeren zijn waarheid, samen zijn zij rechtvaardig.

“Op. 16:7: En ik hoorde een anderen van het altaar zeggen: Ja, Heere, Gij almachtige God! Uwe oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig.

“Op. 19:2: Want Zijn oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig; dewijl Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde verdorven heeft met haar hoererij, en Hij het bloed Zijner dienaren van haar hand gewroken heeft.

Vertaler: l.h.meyer@ziggo.nl Website: www.bedelingdergenade.nl